

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia extinsă)

1 iulie 2008 *

În cauza T-266/02,

Deutsche Post AG, cu sediul în Bonn (Germania), reprezentată de J. Sedemund și T. Lübbig, avocați,

reclamantă,

susținută de

Republica Federală Germania, reprezentată de domnii W.-D. Plessing și M. Lumma, în calitate de agenți,

intervenientă,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de domnii V. Kreuzschitz și J. Flett, în calitate de agenți,

pârâtă,

* Limba de procedură: germana.

susținută de

Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV (BIEK), cu sediul în Frankfurt am Main (Germania), reprezentată de F. Mitzkus, T. Wambach și R. Wojtek, avocați,

și de

UPS Europe NV/SA, cu sediul în Bruxelles (Belgia), reprezentată inițial de T. Ottervanger și A. Bijleveld și ulterior de T. Ottervanger, avocați,

interveniente,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei 2002/753/CE a Comisiei din 19 iunie 2002 privind măsurile adoptate de Republica Federală Germania în favoarea Deutsche Post AG (JO L 247, p. 27),

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ
AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a treia extinsă),

compus din domnul M. Jaeger, președinte, doamna V. Tiili și domnul J. Azizi, judecători,

grefier: doamna K. Andová, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 13 iunie 2007,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadrul juridic german

- ¹ Este necesar să fie prezentate principalele dispoziții ale celor cinci măsuri legislative sau administrative germane privind transportul poștal, adoptate între 1989 și 1998, care au relevanță în cadrul prezentului litigiu.

- ² În primul rând, la 8 iunie 1989, a fost adoptată Postverfassungsgesetz (Legea de organizare a poștei) (BGBl. 1989 I, p. 1026, denumită în continuare „PostVerfG”). În temeiul articolului 1 alineatul 2 din PostVerfG, administrația poștală germană, Deutsche Bundespost, a fost divizată în trei entități juridice distincte (Teilsonderver-

mögen), mai exact Deutsche Bundespost Postdienst (denumită în continuare „DB-Postdienst”), Deutsche Bundespost Telekom (denumită în continuare „DB-Telekom”) și Deutsche Bundespost Postbank. Potrivit articolului 65 alineatul 2 din PostVerfG, entitățile menționate erau obligate să păstreze serviciile pe care le oferea Deutsche Bundespost. Astfel, în timp ce DB-Telekom era succesoarea Deutsche Bundespost în privința activităților de telecomunicație, DB-Postdienst a preluat activitățile Deutsche Bundespost în sectorul poștal.

3 În plus, în temeiul articolului 37 alineatul 3 din PostVerfG, urma să se efectueze o compensare financiară între cele trei entități juridice create prin divizarea Deutsche Bundespost, în cazul în care una dintre acestea nu era în măsură să își finanțeze cheltuielile cu veniturile proprii. Mai mult, în temeiul articolului 63 alineatul 1 din PostVerfG, până în 1995, Deutsche Bundespost rămânea datoare, în pofida divizării sale, să achite anumite sume cu titlu de restituiri corespunzătoare unui procent din veniturile sale curente.

4 În sfârșit, cu referire specială la obligația de serviciu public atribuită în sarcina DB-Postdienst, articolul 25 alineatul 2 din PostVerfG prevedea în esență că guvernul german era autorizat să stabilească prin regulament „infrastructurile pe care întreprinderile [trebuiau] să le furnizeze (prestații obligatorii) pentru asigurarea interesului public deosebit, în special pentru a asigura serviciul public”, precum și să „stabilească structurile fundamentale ale prestațiilor obligatorii și normele de calcul al tarifelor”.

5 În al doilea rând, la 8 iulie 1989, a fost adoptată Gesetz über das Postwesen (Legea privind poșta) (BGBl. 1989 I, p. 1449). Potrivit articolului 2 alineatul 1 din Gesetz über das Postwesen, DB-Postdienst beneficia de un monopol în sectorul transportului de corespondență.

- 6 În al treilea rând, la 12 ianuarie 1994, a fost adoptat Postdienst-Pflichtleistungsverordnung (Regulamentul privind prestațiile obligatorii) (BGBl. 1994 I, p. 86, denumit în continuare „PPfLV”). În temeiul articolului 1 alineatul 1 din PPfLV, DB-Postdienst era dator să furnizeze „prestațiile obligatorii” ce îi reveneau pe întregul teritoriu, potrivit unui principiu al tarifului unic pe întreg cuprinsul teritoriului național. Cu referire specială la direcționarea de colete, articolul 2 alineatul 1 din PPfLV prevedea că DB-Postdienst trebuia să asigure ridicarea, transportul și livrarea coletelor în greutate maximă de 20 kg și care se încadrau în anumite dimensiuni maxime, pe întregul teritoriu. În plus, articolul 2 alineatul 2 punctul 3 din PPfLV autoriza DB-Postdienst să stabilească un tarif inferior tarifului unic în cazul în care clientul îndeplinea el însuși operațiuni de sortare a coletelor sau depunea o cantitate minimă de colete.
- 7 În al patrulea rând, la 14 septembrie 1994, a fost adoptată Postumwandlungsgesetz (Legea privind reorganizarea poștei) (BGBl. 1994 I, p. 2339). În temeiul articolelor 1 și 2 din Postumwandlungsgesetz, cele trei entități juridice sus-menționate au fost transformate în societăți pe acțiuni, cu începere de la 1 ianuarie 1995, iar activitățile acestora au fost preluate de Deutsche Post AG (denumită în continuare „DPAG” sau „reclamanta”), Deutsche Telekom AG și, respectiv, Deutsche Postbank AG.
- 8 În al cincilea rând, la 22 decembrie 1997, a fost adoptată Postgesetz (Legea poștei) (BGBl. 1997 I, p. 3294) care, la articolul 4 alineatul 1, prevedea că direcționarea coletelor cu greutate maximă de 20 kg constituia un serviciu universal.

Situația de fapt

- 9 DPAG operează în sectorul transportului de corespondență în cadrul căruia beneficiază de un monopol (domeniu denumit în continuare „sectorul rezervat”), precum și în alte

două sectoare poștale, mai exact, pe de o parte, transportul de colete și, pe de altă parte, transportul de periodice și ziare, ambele fiind deschise concurenței (denumite în continuare „sectoarele deschise concurenței”).

- 10 În sectorul transportului de colete, DPAG asigură, pe de o parte, servicii de transport de colete depuse direct la ghișeele birourilor poștale și, pe de altă parte, servicii de transport al unor cantități mai ridicate de colete care nu sunt primite direct la ghișeele birourilor poștale (denumite în continuare „sectorul coletelor din ușă în ușă”).
- 11 Având în vedere sectorul coletelor din ușă în ușă, care face obiectul prezentei proceduri, DPAG asigură două servicii principale, mai precis, pe de o parte, transportul de colete în sistemul din ușă în ușă adresat în mod specific clienților profesionali care sortează anterior sau depun o cantitate minimă de colete (denumit în continuare „segmentul clienților profesionali”) și, pe de altă parte, transportul de colete în numele întreprinderilor de vânzare prin corespondență care expediază mărfuri comandate din cataloage sau pe cale electronică (denumit în continuare „segmentul VPC”).
- 12 Segmentul clienților profesionali se distinge de segmentul VPC, în special datorită operațiunilor logistice de colectare, de prelucrare în centrele de depozitare și de livrare pe care le necesită, precum și datorită costurilor generate.
- 13 La 7 iulie 1994, întreprinderea privată de distribuție de colete UPS Europe NV/SA (denumită în continuare „UPS”) a depus o plângere la Comisie împotriva DB-Postdienst, întemeiată deopotrivă pe articolul 86 din Tratatul CE (devenit articolul 82 CE) și pe articolul 92 din Tratatul CE (devenit articolul 87 CE). Această plângere a fost urmată de o plângere distinctă formulată de către Asociația prestatorilor privați de servicii de mesagerie și de livrări expres de corespondență și de colete, Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV (denumită în continuare „BIEK”). În esență, UPS și BIEK acuză DB-Postdienst, pe de o parte, că duce o politică de vânzare în pierdere în sectorul coletelor din ușă în ușă care constituie un abuz de poziție

dominantă în sensul articolului 82 CE și, pe de altă parte, că acoperă pierderile suferite în sectorul respectiv fie pe baza veniturilor obținute în sectorul rezervat, fie prin resursele publice care i-ar fi fost acordate cu încălcarea articolului 87 CE.

- 14 Prin scrisoarea din 17 august 1999, publicată în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* la 23 octombrie 1999 (JO C 306, p. 25), Comisia a informat Republica Federală Germania cu privire la decizia de deschidere a procedurii prevăzute la articolul 88 alineatul (2) CE (denumită în continuare „decizia de deschidere a procedurii”). În plus, la 7 iulie 2000, Comisia a adoptat o decizie de deschidere a procedurii în temeiul articolului 82 CE.
- 15 La 20 martie 2001, Comisia a adoptat Decizia 2001/354/CE privind o procedură de aplicare a articolului 82 CE (Cauza COMP/35.141 — Deutsche Post AG) (JO L 125, p. 27). În cuprinsul deciziei amintite, Comisia consideră, în esență, că DPAG a încălcat articolul 82 CE în măsura în care a abuzat de poziția dominantă pe care o deține exclusiv în segmentul VPC, în primul rând, deoarece a supus, între anii 1974 și 2000, acordarea rabatului de fidelitate clienților săi condiției ca aceștia să își asume angajamentul de a recurge la serviciile sale pentru integralitatea ori majoritatea coletelor sau cataloagelor acestora de o anumită greutate și, în al doilea rând, deoarece a practicat, între anii 1990 și 1995, o politică de vânzare în pierdere, oferind prețuri inferioare costurilor suplimentare suportate. Referitor la practica rabatului de fidelitate, în esență, Comisia a aplicat DPAG o amendă de 24 de milioane de euro. Cu privire la practica vânzării în pierdere, Comisia nu a aplicat nicio amendă DPAG, în măsura în care a considerat că, în esență, criteriul la care a recurs pentru a stabili existența acestei practici nu fusese utilizat în trecut.
- 16 La 19 iunie 2002, Comisia a adoptat Decizia 2002/753/CE privind măsurile adoptate de Republica Federală Germania în favoarea DPAG (JO L 247, p. 27, denumită în

continuare „decizia atacată”). Decizia atacată cuprinde o argumentație elaborată în patru etape.

17 În primul rând, la considerentul (2) al deciziei atacate, Comisia arată că, „[i]n decizia [de deschidere a] procedurii, Comisia a emis ipoteza că valoarea plăților primite de către DB-Postdienst și ulterior [de] DPAG, pentru a compensa furnizarea serviciilor de interes general, ar depăși costurile suplimentare suportate de către DB-Postdienst și DPAG pentru efectuarea acestor servicii” și că, „în fapt, a informat că va examina presupusele măsuri de ajutor”, pe care le-a enumerat la considerentele (3)-(7) ale deciziei atacate. Aceste măsuri de ajutor sunt, în primul rând, finanțarea achiziționării Deutsche Postbank în anul 1998, în al doilea rând, finanțarea Post-Unterstützungskasse (Fondul de pensii pentru funcționarii poștei), în al treilea rând, eventuala acordare de garanții publice destinate să acopere angajamentele asumate de Deutsche Bundespost, în al patrulea rând, circumstanțele în care a avut loc transformarea DB-Postdienst în societate pe acțiuni și, în al cincilea rând, ajutorul financiar sau administrativ de stat în favoarea reclamantei.

18 După ce, la considerentele (12)-(15) ale deciziei atacate, este descrisă natura fiecăreia dintre cele patru măsuri de ajutor menționate mai sus, Comisia indică, la considerentele (16)-(20) ale deciziei respective, în privința celei de a cincea măsuri de ajutor, că reclamanta a informat-o, în conformitate cu prevederile articolului 37 alineatul 3 din PostVerfG, despre primirea transferurilor operate de către DB-Telekom în vederea compensării pierderilor suferite între anii 1990 și 1995 (denumite în continuare „transferuri operate de DB-Telekom”). În această privință, Comisia evidențiază în special, la considerentul (20) al deciziei atacate, că, astfel cum a confirmat Republica Federală Germania în cadrul observațiilor suplimentare prezentate la 25 aprilie 2000 și la 31 ianuarie 2002, DB-Telekom și/sau Deutsche Telekom au achitat în total 11 081 milioane de mărci germane (DEM) către DB-Postdienst și/sau DPAG cu titlu de compensații în perioada 1990-1995, că autoritățile germane nu neagă că această compensare financiară între două întreprinderi distincte poate fi atribuită statului, deoarece fusese prevăzută la articolul 37 alineatul 3 din PostVerfG, precum și că guvernul federal susține cu toate acestea că transferurile efectuate de către DB-Telekom erau indispensabile pentru îndeplinirea sarcinilor sale de serviciu de interes economic general (denumit în continuare „SIEG”) în condiții acceptabile din punct de vedere financiar.

19 După ce a expus, la considerentele (21)-(39) ale deciziei atacate, cuantumul costurilor de infrastructură imputabile serviciilor de expediere a coletelor din ușa în ușa, Comisia arată în special, la considerentele (40)-(45) ale deciziei atacate, că Republica Federală Germania i-a comunicat informații cu privire, pe de o parte, la importanța misiunii de SIEG îndeplinite de DPAG în cadrul sectorului transportului de colete și, pe de altă parte, la costurile suplimentare nete ale SIEG asociate unui număr de 15 datorii contractate în trecut pe care a trebuit să le suporte reclamanta în calitate sa de fost organ al administrației publice. În sfârșit, în considerentele (46)-(63) ale deciziei atacate, Comisia amintește observațiile primite în cadrul procedurii administrative din partea terților interesați, în special din partea BIEK și a UPS, potrivit cărora, în esență, DPAG înregistra pierderi în sectorul de colete din ușa în ușa care nu ar fi fost datorate îndeplinirii unui SIEG, ci ar fi fost rezultatul unei politici de vânzare în pierdere pe care l-ar fi acoperit prin intermediul resurselor publice.

20 În al doilea rând, la considerentele (66)-(69) și în nota de subsol 107 ale deciziei atacate, Comisia subliniază că Republica Federală Germania a informat-o, la cererea sa, că DPAG înregistrase, în perioada 1990-1998, pe de o parte, profit în sectorul rezervat și, pe de altă parte, pierderi în sectoarele deschise concurenței, astfel încât în final ar fi rezultat un deficit total, luând în considerare toate sectoarele de activitate, de 2 289 milioane DEM în cursul acestei perioade.

21 În această privință, Comisia arată într-adevăr, la considerentul (68) al deciziei atacate, că „[î]n răspuns la întrebarea Comisiei din 10 martie 2000 privitoare la eventualul profit înregistrat de DPAG în perioada cuprinsă între anii 1990 și 1998 în domeniul [sectoarelor deschise concurenței], guvernul [german] indică în cadrul Comunicării sale din 24 martie 2000 (p. 10) că DPAG a înregistrat un excedent de [confidențial]¹ milioane DEM în privința serviciilor deschise concurenței în 1998”. Comisia indică în continuare că „[p]e de altă parte, autoritățile germane au prezentat cifre pe baza cărora, între anii 1990 și 1998, sectorul [transportului de colete] în ansamblu ar fi înregistrat un deficit de [confidențial] milioane DEM, iar cel al distribuției de ziare și periodice de [confidențial] milioane DEM”. Din acestea Comisia conchide că „[î]n total, deficitul se

1 — Datele confidențiale nu se publică.

ridic[a] la [confidențial] milioane DEM pentru cele două sectoare” și că „[v]eniturile realizate de cele două sectoare deschise concurenței erau, așadar, insuficiente pentru a acoperi deficitul înregistrat în sectorul [transportului de colete]”.

22 În continuare, la nota de subsol 107 a deciziei atacate, Comisia arată că „[p]otrivit cifrelor prezentate de către [Republica Federală Germania] în scrisoarea din 2 iunie 2000 (versiunea corectată din 12 ianuarie 2000), [sectorul] rezervat a înregistrat în total profituri de [confidențial] milioane DEM între anii 1990 și 1998” și că „[i]n perioada avută în vedere, produse în valoare de [confidențial] milioane DEM au fost de altfel înregistrate în secto[arele] deschis[e] concurenței”, iar aceasta „are în mod obligatoriu ca rezultat că o parte de cel puțin 2 289 milioane DEM din deficitul global de [confidențial] milioane DEM nu a putut fi compensată nici prin profitul din sectorul [rezervat] și nici prin veniturile aduse de [sectoarele] deschise concurenței”.

23 În al treilea rând, Comisia indică, la considerentul (72) al deciziei atacate, pe de o parte, că, date fiind pierderile înregistrate de DPAG în valoare de [confidențial] milioane DEM exclusiv în sectorul transportului de colete în perioada 1990-1998, este necesar să se analizeze dacă „există o legătură directă între costurile suplimentare nete compensate de stat și sarcina DPAG definită cu precizie prin lege” și, pe de altă parte, că, „[d]acă acest aflux de resurse publice ar putea în final să permită sectorului [transportului] de colete să finanțeze deopotrivă costuri suplimentare nete care nu au niciun raport direct de cauzalitate cu îndeplinirea obligațiilor de serviciu public, DPAG ar obține un avantaj în sensul articolului 87 alineatul (1) [CE]”.

24 În această privință, pentru început, la considerentele (75)-(79) ale deciziei atacate, Comisia constată că, începând cu 1 februarie 1994, în temeiul articolului 2 alineatul 2 punctul 3 din PPFLV, DPAG avea posibilitatea, iar nu obligația, de a acorda în sectorul

coletelor din uşă în uşă reduceri pentru clienţi care aveau ca rezultat tarife inferioare tarifului unic stabilit la articolul 1 alineatul 1 din PPfLV pentru sectorul transportului de colete.

- 25 În continuare, la considerentul (88) al deciziei atacate, Comisia arată că, ținând cont de sarcinile DPAG legate de sectorul coletelor din uşă în uşă și de tarifele inferioare tarifului unic pe care le oferea [considerentele (21)-(39) și tabelul prezentat la considerentul (88) al deciziei atacate], în perioada 1994-1999, veniturile produse de sectorul coletelor din uşă în uşă au fost în permanență insuficiente pentru a acoperi sarcinile care rezultau din exploatarea acestui sector în exclusivitate. Comisia precizează că situația de insuficiență indicată în ceea ce privește acoperirea costurilor DPAG a încetat în anul 1999.
- 26 În sfârșit, la considerentele (82)-(86) ale deciziei atacate, Comisia evidențiază că nu există nicio legătură de cauzalitate între costurile suplimentare generate de această politică de vânzare în pierdere și misiunea de SIEG ce revine DPAG, pentru un număr de trei motive. În primul rând, potrivit Comisiei, DPAG nu avea nicio obligație legală să propună clienților servicii în sectorul coletelor din uşă în uşă la tarife inferioare tarifului unic legal. În al doilea rând, aceasta consideră că politica tarifară practică de DPAG care consta în oferirea de tarife inferioare tarifului unic era datorată numai eforturilor depuse de DPAG pentru menținerea sau câștigarea unor cote de piață în sectorul coletelor din uşă în uşă supus concurenței. În al treilea rând, instituția amintită constată că practicarea de prețuri inferioare tarifului unic generează costuri suplimentare nete determinabile cu precizie care nu pot fi puse pe seama obligațiilor de SIEG.
- 27 Comisia indică astfel, la considerentul (88) al deciziei atacate, că reclamanta a înregistrat între anii 1994 și 1999 costuri suplimentare nete în valoare de 1 118,7 milioane DEM, ca rezultat al politicii sale de vânzare în pierdere.

28 În al patrulea rând, la considerentul (87) al deciziei atacate, Comisia opinează că „o politică [de vânzare în pierdere] este, pe termen mediu, ireconciliabilă cu interesul economic al întreprinderii” și că „[n]icio întreprindere privată supusă legilor pieței nu ar menține, în aceste condiții, [sectorul] coletelor din ușa în ușa, deoarece politica promovată în domeniul [vânzării în pierdere] duce la acumularea de deficite anuale și, în lipsa unor compensații financiare, produce pe termen mediu o supraîndatorare”. Din acestea Comisia deduce, la considerentul (107) al deciziei atacate, că „[i]n măsura în care compensația de stat acordată pentru costurile suplimentare nete generate de o politică de [vânzare în pierdere] are drept efect reducerea costurilor legate în mod normal de prestarea de servicii în [sectorul] coletelor din ușa în ușa deschise concurenței, această măsură constituie un avantaj în sensul articolului 87 alineatul (1) [CE]”, că „[a]cordarea de resurse de stat pentru compensarea acestei părți a costurilor neacoperite constituie pentru DPAG un avantaj concurențial” și că „[a]cest avantaj și acest ajutor incompatibil cu piața comună se ridică la valoarea de 1 118,7 milioane DEM”.

29 Dispozitivul deciziei atacate este formulat astfel:

„Articolul 1

Ajutorul public în valoare de 572 milioane de euro (1 118,7 milioane DEM), acordat [DPAG] de [Republica Federală Germania] este incompatibil cu piața comună.

Articolul 2

(1) [Republica Federală Germania] ia toate măsurile care se impun pentru a solicita beneficiarului restituirea ajutorului menționat la articolul 1, care i-a fost acordat în mod nelegal.

[...] [traducere neoficială]"

Procedura și concluziile părților

- 30 Printr-o cerere depusă la grefa Tribunalului la 4 septembrie 2002, reclamanta a introdus prezenta acțiune.
- 31 Prin scrisorile depuse la grefa Tribunalului la 17 și la 19 decembrie 2002, BIEK și, respectiv, UPS au formulat cereri de intervenție în susținerea Comisiei.
- 32 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 9 mai 2003, Republica Federală Germania a formulat cerere de intervenție în susținerea reclamantei.
- 33 Prin scrisorile trimise grefei Tribunalului la 11 martie, 14 aprilie și la 26 septembrie 2003, precum și la 26 februarie 2004, reclamanta a solicitat ca anumite elemente din înscrisurile depuse să nu fie comunicate către BIEK și UPS, în temeiul articolului 116 alineatul (2) a doua teză din Regulamentul de procedură al Tribunalului.
- 34 Prin Ordonanța din 2 iunie 2003, președintele Camerei a patra extinse a Tribunalului a admis cererile de intervenție formulate de BIEK și de UPS și a dispus soluționarea odată cu fondul a deciziei asupra temeiniciei cererii de tratament confidențial.

- 35 Prin Ordonanța din 5 iunie 2003, președintele Camerei a patra extinse a Tribunalului a admis cererea de intervenție formulată de Republica Federală Germania. Deoarece această cerere de intervenție a fost formulată după expirarea termenului de șase săptămâni menționat la articolul 115 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, drepturile Republicii Federale Germania sunt cele prevăzute la articolul 116 alineatul (6) din acest regulament.
- 36 Prin înscrisuri separate, depuse la grefa Tribunalului la 25 iunie și la 17 noiembrie 2003, precum și la 23 aprilie 2004, BIEK a formulat obiecții cu privire la tratamentul confidențial al anumitor elemente din înscrisurile de la dosar care i-au fost comunicate.
- 37 Prin înscrisuri separate, depuse la grefa Tribunalului la 17 noiembrie 2003 și la 23 aprilie 2004, UPS a formulat obiecții cu privire la tratamentul confidențial al anumitor elemente din înscrisurile de la dosar care i-au fost comunicate.
- 38 Prin scrisoarea trimisă Tribunalului la 5 ianuarie 2004, reclamanta a prezentat observații cu privire la tratamentul confidențial al anumitor elemente de procedură invocate de către intervenientele BIEK și UPS.
- 39 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, judecătorul raportor a fost repartizat în Camera a treia extinsă, căreia i-a fost, în consecință, repartizată prezenta cauză.
- 40 Prin Ordonanța din 13 ianuarie 2005, președintele Camerei a treia extinse a Tribunalului a admis cererea de tratament confidențial al anumitor date exprimate

în cifre și al anumitor înscrisuri cu privire la BIEK și UPS și a respins cererea de tratament confidențial pentru restul motivelor.

- 41 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a treia extinsă) a decis deschiderea procedurii orale și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute de articolul 64 din Regulamentul de procedură, a invitat, prin scrisorile din 15 martie 2007, reclamanta, Comisia și Republica Federală Germania să depună anumite înscrisuri și să răspundă în scris la o serie de întrebări. Părțile au răspuns la aceste întrebări în termenele stabilite.
- 42 Prin scrisorile depuse la grefa Tribunalului la 13 aprilie și la 3 mai 2007, reclamanta a solicitat ca anumite date exprimate în cifre și anumite înscrisuri furnizate de aceasta, de Comisie și de Republica Federală Germania în cadrul măsurilor de organizare a procedurii să nu fie comunicate către BIEK și UPS, în temeiul articolului 116 alineatul (2) a doua teză din Regulamentul de procedură.
- 43 Prin scrisoarea din 24 mai 2007, BIEK a formulat obiecții în termenele stabilite cu privire la cererea de tratament confidențial prezentată de reclamantă referitoare la răspunsul Comisei și la cel al Republicii Federale Germania.
- 44 Prin Ordonanța din 11 iunie 2007, președintele Camerei a treia extinse a Tribunalului a admis cererea de tratament confidențial al anumitor date exprimate în cifre și al unor înscrisuri cu privire la BIEK și UPS și a respins totodată cererea de tratament confidențial pentru restul motivelor.

45 În ședința desfășurată la 13 iunie 2007, au fost ascultate pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal.

46 Procedura orală a fost terminată la finele ședinței din 13 iunie 2007. Potrivit articolului 32 din Regulamentul de procedură, deoarece un membru al camerei a fost împiedicat să asiste la deliberări, în consecință, judecătorul cel mai nou în funcție în sensul articolului 6 din Regulamentul de procedură s-a abținut să participe la deliberare, iar la deliberările Tribunalului au participat cei trei judecători care au semnat prezenta hotărâre.

47 Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;

- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

48 Comisia solicită Tribunalului:

- respingerea acțiunii;

- obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

49 BIEK și UPS solicită Tribunalului respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În drept

1. *Cu privire la motivele de anulare*

50 În susținerea acțiunii, reclamanta invocă nouă motive care pot face obiectul unei regroupări.

51 În cadrul primului grup de motive, reclamanta reproșează în esență Comisiei faptul că a încălcat articolul 87 alineatul (1) CE și articolul 86 alineatul (2) CE în măsura în care nu a demonstrat că DPAG beneficiase de un avantaj. În primul rând, reclamanta susține că trei dintre resursele publice menționate în decizia atacată nu îi confereau niciun avantaj. În al doilea rând, potrivit reclamantei, Comisia nu și-a îndeplinit obligația de a verifica dacă totalul net al transferurilor efectuate de DB-Telekom depășea valoarea totală a costurilor suplimentare nete legate de îndeplinirea misiunii de SIEG care îi revenea. În al treilea rând, acesta pretinde că în mod greșit Comisia a considerat că transferurile efectuate de DB-Telekom îi conferiseră un avantaj care să îi permită să acopere preținsele costuri suplimentare legate de politica sa de vânzare în pierdere.

52 În cadrul celui de al doilea grup de motive, Comisia este acuzată de săvârșirea unor erori vădite de apreciere. În primul rând, reclamanta reproșează Comisiei utilizarea unei metode eronate de calcul al costurilor imputabile sectorului coletelor din ușă în ușă, concluzionând astfel în mod greșit că ar fi promovat o politică de vânzare în pierdere. În al doilea rând, reclamanta susține că în mod greșit Comisia a considerat că politica tarifară în sectorul coletelor din ușă în ușă, care consta în oferirea de prețuri inferioare tarifului unic prevăzut prin lege, s-ar afla la originea pierderilor înregistrate în sectorul transportului de colete și că practica respectivă nu ar fi legată de îndeplinirea unui SIEG.

În al treilea rând, reclamanta reproșează Comisiei faptul că în mod eronat a considerat că nu dispunea de resurse proprii care să îi permită să finanțeze pretinsa politică de vânzare în pierdere.

53 În cadrul celui de al treilea grup de motive, DPAG reproșează Comisiei, în primul rând, nerespectarea noțiunii de imputabilitate a resurselor de stat, în al doilea rând, încălcarea obligației de motivare ce îi revine, întrucât nu a precizat care dintre resursele publice i-ar fi conferit un avantaj, în al treilea rând, depășirea puterilor proprii în ceea ce privește examinarea eficienței serviciului reclamantei de transport în domeniul coletelor din ușă în ușă, în al patrulea rând, încălcarea principiului investitorului privat și, în al cincilea rând, nerespectarea dreptului reclamantei de a fi ascultată.

2. Cu privire la primul grup de motive de anulare, referitor la avantajul primit de DPAG

Argumentele părților

54 În primul rând, reclamanta susține, în cadrul cererii, că resursele bugetare utilizate pentru finanțarea Post-Unterstützungskasse, garanțiile oferite de Deutsche Bundespost și măsurile de transformare a DB-Postdienst într-o societate pe acțiuni, menționate în decizia atacată, nu i-au conferit niciun avantaj. În această privință, reclamanta indică, în memoriul în replică și în răspunsul la întrebările adresate de Tribunal cu ocazia ședinței, că a luat act de afirmația Comisiei potrivit căreia aceasta din urmă ar fi considerat în cuprinsul deciziei atacate că numai transferurile efectuate de DB-Telekom i-ar fi conferit un avantaj.

- 55 În al doilea rând, în privința transferurilor efectuate de DB-Telekom, mai întâi reclamanta susține că, prin necalcularea valorii costurilor suplimentare nete suportate de DPAG în legătură cu îndeplinirea unei misiuni de SIEG, Comisia a încălcat articolul 87 alineatul (1) CE și articolul 86 alineatul (2) CE, precum și jurisprudența, astfel cum rezultă aceasta din Hotărârea Curții din 22 noiembrie 2001, Ferring (C-53/00, Rec., p. I-9067, punctul 33), din Hotărârea Tribunalului din 27 februarie 1997, FFSA și alții/Comisia (T-106/95, Rec., p. II-229, punctul 101), din Hotărârea Tribunalului din 27 ianuarie 1998, Ladbroke Racing/Comisia (T-67/94, Rec., p. II-1, punctul 52) și din Hotărârea Tribunalului din 10 mai 2000, SIC/Comisia (T-46/97, Rec., p. II-2125, punctul 84), în temeiul cărora Comisia nu are dreptul să constate existența unui ajutor de stat decât cu condiția să fi stabilit în prealabil că valoarea resurselor publice acordate unei întreprinderi însărcinate să îndeplinească un SIEG depășește cuantumul costurilor suplimentare nete legate de îndeplinirea acestui SIEG. În această privință, reclamanta, cu susținerea Republicii Federale Germania, afirmă că, dacă o astfel de analiză ar fi fost efectuată de către Comisie, s-ar fi putut constata că, astfel cum ar rezulta din informațiile furnizate Comisiei la cererea acesteia, valoarea totală a costurilor nete legate de îndeplinirea misiunii de SIEG ce îi revenea depășea cu mult cuantumul resurselor publice primite de DPAG.
- 56 Pentru început, reclamanta susține că, spre deosebire de afirmațiile Comisiei, în cadrul aplicării articolului 87 alineatul (1) CE și a articolului 86 alineatul (2) CE, Comisia nu dispune de nicio marjă de apreciere pentru a dovedi existența unui ajutor de stat, spre deosebire de puterea de apreciere extinsă de care dispune în cadrul aplicării articolului 87 alineatul (3) CE privind aprecierea compatibilității unui ajutor de stat cu piața comună.
- 57 În plus, reclamanta susține că BIEK și UPS invocă în mod greșit argumentul potrivit căruia condițiile stabilite prin Hotărârile Curții, Ferring, punctul 55 de mai sus, și din 24 iulie 2003, Altmark Trans și Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, Rec., p. I-7747, denumită în continuare „Hotărârea Altmark”), nu ar fi îndeplinite în speță, deoarece transferurile efectuate de DB-Telekom nu i-au conferit niciun avantaj, în măsura în care, încă înainte de anul 1995, reclamanta restituise integral către stat aceste sume, achitând restituiri în valoare de 11 481 milioane DEM pe care Deutsche Bundespost le datora statului în temeiul articolului 63 alineatul 1 din PostVerfG (denumite în continuare „restituirile”).

58 În continuare, reclamanta evidențiază că, pe de o parte, nedeterminând în cadrul deciziei atacate valoarea costurilor suplimentare nete legate de îndeplinirea misiunii de SIEG ce îi revenea și care ar fi putut fi cu toate acestea comunicată Comisiei și, pe de altă parte, neverificând dacă valoarea totală a transferurilor efectuate de către DB-Telekom depășea sau nu cuantumul total al acestor costuri suplimentare, Comisia nu a pus Tribunalul în poziția de a efectua controlul de legalitate al deciziei atacate. În această privință, reclamanta susține că nicio explicație valabilă nu a fost oferită de către Comisie pentru a justifica faptul că nu a putut constata existența costurilor nete legate de îndeplinirea misiunii de SIEG care îi revenea, deși instituția dispunea de toate datele necesare în aceste sens, informații care i-au fost furnizate de către Republica Federală Germania.

59 Totodată, reclamanta invocă o încălcare a principiului securității juridice care rezultă din aceea că, neefectuând calculul pe baza căruia să se stabilească dacă valoarea resurselor publice care i-au fost acordate depășea cuantumul costurilor suplimentare nete legate de îndeplinirea misiunii de SIEG care îi revine, Comisia s-a îndepărtat de propria practică decizională.

60 În al treilea rând, în opinia reclamantei, susținută de Republica Federală Germania, chiar presupunând că transferurile efectuate de DB-Telekom i-ar fi conferit un avantaj, Comisia ar fi săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a considerat că respectivele transferuri i-ar fi permis cu siguranță să acopere prețurile costuri suplimentare generate de politica de vânzare în pierdere promovată între anii 1995 și 1999. În această privință, reclamanta susține că, deoarece transferurile efectuate de DB-Telekom au fost utilizate integral pentru a compensa pierderile suferite de reclamantă între anii 1990 și 1995, este, „matematic vorbind”, imposibil ca aceasta să fi putut compensa prețurile costuri suplimentare nete generate de politica sa de vânzare în pierdere promovată între anii 1994 și 1999, prin intermediul transferurilor în cauză.

61 În primul rând, în replică, Comisia arată că, în măsura în care a constatat în cadrul deciziei atacate că numai transferurile efectuate de DB-Telekom prezentau relevanță,

este de neînțeles argumentul reclamantei potrivit căruia celelalte resurse publice menționate în decizia atacată nu îi conferiseră niciun avantaj.

62 În al doilea rând, Comisia susține în esență că nu era obligată să calculeze dacă valoarea transferurilor efectuate de DB-Telekom depășea sau nu totalul costurilor suplimentare suportate de reclamantă în legătură cu îndeplinirea misiunii de SIEG. Pentru început, Comisia consideră că, deși acest calcul este adecvat pentru a stabili dacă o întreprindere însărcinată cu efectuarea unui SIEG a beneficiat de o compensație excedentară, pe de o parte, acesta nu ar fi fost potrivit în speță, date fiind plângerile privind o denaturare a concurenței depuse de BIEK și UPS, precum și suspiciunile pe care ar fi putut să le aibă, ca urmare a plângerilor respective, că DPAG ar putea proceda la o supraevaluare a costurilor nete legate de îndeplinirea misiunii de SIEG care îi revenea. Pe de altă parte, aceasta consideră că efectuarea respectivului calcul nu i-ar fi permis să stabilească nici dacă exista o legătură de cauzalitate între îndeplinirea unui SIEG și costurile suplimentare nete generate de politica de vânzare în pierdere promovată de DPAG, nici dacă statul ar fi scutit reclamanta de sarcina suportării acestor costuri suplimentare, ceea ce ar fi antrenat o denaturare a concurenței.

63 În această privință, Comisia evidențiază că unicul aspect relevant în cadrul deciziei atacate era acela de a ști dacă reclamanta acoperise costurile suplimentare generate de politica sa de vânzare în pierdere în sectorul specific al coletelor din ușă în ușă prin intermediul resurselor proprii sau dacă a trebuit să recurgă la resursele de stat. Or, potrivit Comisiei, de vreme ce reclamanta nu a contestat compensarea totalității deficitelor înregistrate în sectorul transportului de colete între anii 1994 și 1998 prin intermediul resurselor publice și s-a stabilit de către Comisie că nu dispunea de resurse proprii suficiente pentru acoperirea costurilor suplimentare nete generate de politica sa de vânzare în pierdere, s-a dovedit că transferurile efectuate de DB-Telekom au fost folosite pentru a compensa respectivele costuri suplimentare nete înregistrate de către DPAG în perioada 1994-1999 și care nu au nicio legătură cu îndeplinirea unui SIEG.

64 În continuare, Comisia susține că, tot astfel cum se întâmplă în cadrul aplicării articolului 87 alineatul (3) CE și al articolului 86 alineatul (2) CE, instituția dispune, în cadrul aplicării articolului 87 alineatul (1) CE de o putere de apreciere extinsă pentru a

constata existența unui ajutor de stat în cazul în care se află în prezența unor fapte economice complexe. În aceste condiții, instanței comunitare nu îi revine decât competența de a verifica dacă decizia sa este afectată de unul dintre motivele de anulare prevăzute la articolul 230 CE, fără a putea să înlocuiască evaluarea situației de fapt a emitentului deciziei cu propria evaluare. Or, în speță, reclamanta s-ar mulțumi să afirme că există o altă metodă de evaluare a faptelor, fără a face totuși dovada faptului că au fost depășite limitele puterii de apreciere ce aparține Comisiei.

65 Apoi, Comisia, susținută de către BIEK și UPS, arată că acest calcul care urmărește să stabilească dacă valoarea totală a resurselor publice depășește cuantumul total al costurilor suplimentare nete legate de îndeplinirea unui SIEG presupune în special o utilizare a resurselor de stat conform destinației acestora. Or, niciuna dintre condițiile stabilite de către Curte în Hotărârile Ferring, punctul 55 de mai sus, și Altmark, punctul 57 de mai sus, nu ar fi îndeplinite în speță. În plus, din Hotărârea FFSA și alții/Comisia, punctul 55 de mai sus (punctele 185-189), ar reieși că Tribunalul nu a considerat că acest calcul era obligatoriu, ci că acesta era eventual suficient.

66 În final, pentru a răspunde argumentului reclamantei potrivit căruia instituția s-ar fi îndepărtat de propria practică decizională, Comisia consideră că metoda pe care a utilizat-o este conformă cu prevederile Comunicării sale 2001/C 320/04 privind aplicarea normelor referitoare la ajutoarele de stat serviciilor publice de radiodifuziune (JO 2001, C 320, p. 5, Ediție specială 08/vol. 4, p. 19, punctul 58) și cu punctul 80 din „nonpaper-ul” emis de aceasta la 12 noiembrie 2002 privind serviciile de interes economic general și ajutoarele de stat, în temeiul cărora aceasta și-a rezervat posibilitatea de a examina legătura de cauzalitate dintre îndeplinirea unui SIEG și anumite denaturări ale concurenței, în cazul în care politica tarifară a unui prestator care beneficiază de resurse publice pe o piață deschisă concurenței amenință să denatureze concurența.

67 În al treilea rând, Comisia contestă argumentul reclamantei potrivit căruia instituția nu ar fi dovedit că transferurile efectuate de DB-Telekom erau suficiente, date fiind pierderile suferite între anii 1990 și 1995, pentru a finanța politica de vânzare în pierdere

promovată în perioada 1994-1999. Într-adevăr, Comisia, susținută de BIEK și UPS, arată că, în afară de faptul că este imposibil, din punct de vedere contabil, să se stabilească prin intermediul căror resurse anume a fost acoperită o sarcină, restituirile pe care a trebuit să le achite reclamanta nu constituiau costuri suplimentare nete de SIEG. Comisia consideră totodată că, în măsura în care reclamanta nu a făcut dovada că acoperise pretinsele costuri nete generate de politica sa de vânzare în pierdere prin intermediul resurselor proprii, ar fi putut pe bună dreptate să presupună că respectivele costuri suplimentare fuseseră acoperite prin intermediul resurselor publice.

Aprecierea Tribunalului

68 Potrivit articolului 87 alineatul (1) CE, „[c]u excepția derogărilor prevăzute de [...] tratat, sunt incompatibile cu piața comună ajutoarele acordate de state sau prin intermediul resurselor de stat, sub orice formă, care denaturează sau amenință să denatureze concurența prin favorizarea anumitor întreprinderi sau sectoare de producție, în măsura în care acestea afectează schimburile comerciale dintre statele membre”.

69 În plus, în conformitate cu prevederile articolului 86 alineatul (2) CE, întreprinderile care au sarcina de a gestiona SIEG se supun normelor tratatului și, în special, normelor privind concurența, în măsura în care aplicarea acestor norme nu împiedică, în drept sau în fapt, îndeplinirea misiunii speciale care le-a fost încredințată.

70 Potrivit unei jurisprudențe constante, calificarea drept ajutor de stat necesită îndeplinirea tuturor condițiilor prevăzute la articolul 87 alineatul (1) CE. Articolul 87 alineatul (1) CE enumeră următoarele condiții. În primul rând, trebuie să fie vorba despre o intervenție a statului sau prin intermediul resurselor de stat. În al doilea rând,

această intervenție trebuie să poată afecta schimburile comerciale dintre statele membre. În al treilea rând, aceasta trebuie să confere un avantaj beneficiarului său. În al patrulea rând, ea trebuie să denatureze sau să amenințe că denaturează concurența (a se vedea Hotărârea Altmark, punctul 57 de mai sus, punctele 74 și 75 și jurisprudența citată).

71 În ceea ce privește cea de a treia condiție menționată la punctul precedent, din jurisprudență rezultă că noțiunea de ajutor de stat este o noțiune obiectivă care depinde numai de aspectul dacă o măsură conferă sau nu un avantaj unei sau unor anumite întreprinderi (Hotărârea Ladbroke Racing/Comisia, punctul 55 de mai sus, punctul 52).

72 În această privință, este necesar să se evidențieze că s-a statuat de către Curte că, în măsura în care o intervenție a statului trebuie considerată a fi o compensare care reprezintă contraprestația serviciilor efectuate de întreprinderile beneficiare în executarea obligațiilor de serviciu public, astfel încât aceste întreprinderi nu profită, în realitate, de un avantaj financiar, și în măsura în care intervenția respectivă nu are ca efect plasarea acestora într-o poziție concurențială mai favorabilă în raport cu întreprinderile concurente ale acestora, o astfel de intervenție nu intră sub incidența prevederilor articolului 87 alineatul (1) CE (Hotărârile Curții Altmark, punctul 57 de mai sus, punctul 87, și din 27 noiembrie 2003, Enirisorse, C-34/01-C-38/01, Rec., p. I-14243, punctul 31).

73 Într-un caz concret, pentru ca o astfel de compensare să nu fie calificată drept ajutor de stat, trebuie să fie îndeplinite o serie de condiții (Hotărârile Altmark, punctul 57 de mai sus, punctul 88, și Enirisorse, punctul 72 de mai sus, punctul 31). În primul rând, întreprinderea trebuie să fie în mod efectiv însărcinată cu executarea obligațiilor de serviciu public și aceste obligații trebuie să fie definite cu claritate. În al doilea rând, criteriile pe baza cărora se calculează compensația trebuie să fie stabilite în prealabil în mod obiectiv și transparent, pentru a evita posibilitatea ca aceasta să cuprindă un avantaj economic susceptibil de a favoriza întreprinderea beneficiară în raport cu întreprinderile concurente. În al treilea rând, compensația nu ar putea depăși cadrul a ceea ce este necesar pentru a acoperi în totalitate sau parțial costurile generate de executarea obligațiilor de serviciu public, ținând cont de veniturile care sunt asociate

acesteia și de un profit acceptabil pentru executarea acestor obligații. În al patrulea rând, în cazul în care alegerea întreprinderii care să fie însărcinată cu executarea obligațiilor de serviciu public, într-un caz concret, nu se realizează prin intermediul unei proceduri de achiziții publice, valoarea compensării necesare trebuie stabilită pe baza unei analize a costurilor pe care o întreprindere medie, bine gestionată și deținând echipamentele adecvate pentru a putea îndeplini cerințele de serviciu public necesare, le-ar fi efectuat pentru executarea acestor obligații și ținând cont de veniturile asociate, precum și de un beneficiu acceptabil pentru executarea acestora (Hotărârea Altmark, punctul 57 de mai sus, punctele 89-93).

74 Prin urmare, în cazul în care resursele de stat au fost acordate în compensarea costurilor suplimentare legate de îndeplinirea unui SIEG în condițiile prevăzute la punctele 72 și 73 de mai sus, Comisia nu ar putea, fără să riște să priveze articolul 86 alineatul (2) CE de orice efect util, să califice drept ajutor de stat totalitatea sau o parte a resurselor publice acordate dacă valoarea totală a acestora rămâne mai scăzută decât costurile suplimentare ocazionate de îndeplinirea misiunii de SIEG (a se vedea în acest sens Hotărârea FFSA și alții/Comisia, punctul 55 de mai sus, punctul 188).

75 În sfârșit, potrivit unei jurisprudențe constante, Comisia are dreptul de a adopta o decizie în baza informațiilor disponibile la momentul în care aceasta se opune unui stat membru care nu își îndeplinește obligația de colaborare și care se abține să furnizeze informațiile solicitate de către aceasta în vederea examinării compatibilității unui ajutor cu piața comună (Hotărârile Curtții din 14 februarie 1990, Franța/Comisia, C-301/87, Rec., p. I-307, punctul 22, și din 13 aprilie 1994, Germania și Pleuger Worthington/Comisia, C-324/90 și C-342/90, Rec., p. I-1173, punctul 26). Cu toate acestea, înainte de adoptarea unei asemenea decizii, Comisia trebuie să respecte anumite exigențe procedurale. În special, aceasta trebuie să ordone statului membru să îi furnizeze, într-un termen determinat, toate documentele, informațiile și datele necesare pentru examinarea compatibilității unui ajutor cu piața comună. Comisia poate să închidă procedura și să adopte decizia prin care se constată compatibilitatea sau incompatibilitatea ajutorului cu piața comună pe baza elementelor de care dispune numai în condițiile în care statul membru omite, în pofida ordinului emis de Comisie, să furnizeze informațiile solicitate (Hotărârea Franța/Comisia, citată anterior, punctele 19 și 22). Aceste cerințe au fost reluate și concretizate la articolul 5 alineatul (2), la articolul 10 alineatul (3) și la articolul 13 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a

articolului [88 CE] (JO L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41) (Hotărârea Tribunalului din 19 octombrie 2005, Freistaat Thüringen/Comisia, T-318/00, Rec., p. II-4179, punctul 73).

76 În primul rând, este necesar să se evidențieze că motivul invocat de reclamantă în cererea sa, potrivit căruia Comisia ar fi considerat în mod greșit că alte măsuri publice decât transferurile efectuate de DB-Telekom i-ar fi conferit un avantaj, este lipsit de efect, deoarece Comisia recunoaște în mod expres în memoriul în apărare că nu a luat în considerare decât transferurile efectuate de DB-Telekom pentru a constata că DPAG beneficiase de un avantaj prin intermediul resurselor publice.

77 Prin urmare, acest motiv trebuie respins.

78 În al doilea rând, în ceea ce privește motivul reclamantei potrivit căruia Comisia nu ar fi demonstrat că reclamanta a beneficiat de un avantaj prin intermediul transferurilor efectuate de DB-Telekom ținând seama de costurile suplimentare nete legate de îndeplinirea unui SIEG, este necesar să se evidențieze, cu titlu introductiv, că, astfel cum rezultă din descrierea deciziei atacate prezentate la punctele 16-29 de mai sus, concluzia Comisiei potrivit căreia DPAG a beneficiat de un avantaj se întemeiază pe următoarele constatări. Pentru început, Comisia a constatat că reclamanta primise transferuri efectuate de DB-Telekom în valoare de 11 081 milioane DEM între anii 1990 și 1995 – transferuri pe care Comisia le-a considerat a fi singurele relevante în privința prezentei decizii. În continuare, Comisia a indicat, pe de o parte, că reclamanta înregistrase costuri suplimentare nete generate de politica de vânzare în pierdere promovată în perioada 1994-1999 în valoare de 1 118,7 milioane DEM și, pe de altă parte, că aceste costuri suplimentare nete nu erau legate de îndeplinirea unui SIEG. După aceea, Comisia a constatat că reclamanta nu putuse să acopere aceste costuri suplimentare nete în valoare de 1 118,7 milioane DEM prin intermediul resurselor proprii, întrucât înregistrase un deficit total, luând în considerare toate sectoarele de activitate, de 2 289 milioane DEM. Comisia a conchis, așadar, în lumina celor trei constatări precedente, că aceste costuri suplimentare nete generate de politica de vânzare în pierdere a DPAG pentru perioada 1994-1999 fuseseră cu siguranță

compensate prin intermediul transferurilor efectuate de DB-Telekom în perioada 1990-1995, astfel încât aceasta beneficiase de un ajutor de stat în valoare de 1 118,7 milioane DEM. În această privință, este necesar să se arate că, în răspunsurile la întrebările adresate de Tribunal în cadrul ședinței, Comisia a indicat în esență că, dat fiind că reclamanta nu făcuse dovada că acoperise preținsele costuri suplimentare nete generate de politica de vânzare în pierdere prin intermediul altor resurse decât transferurile efectuate de DB-Telekom, putea să prezume pe bună dreptate că DPAG beneficiase de un ajutor de stat în sumă de 1 118,7 milioane DEM.

79 Prin urmare, trebuie să se analizeze dacă, procedând precum în cadrul deciziei atacate, Comisia a dovedit în mod temeinic faptul că reclamanta beneficiase de un avantaj prin intermediul transferurilor efectuate de DB-Telekom.

80 În această privință, este necesar să se remarce că, în pofida informațiilor pe care le-a furnizat Republica Federală Germania Comisiei și pe baza cărora s-a stabilit, la punctul 14 din decizia atacată, că Republica Federală Germania susținea că segmentul clienților profesioniști nu era exclus din cadrul serviciului universal, Comisia nu s-a pronunțat în decizia atacată asupra aspectului dacă sectorul coletelor din ușă în ușă constituia un SIEG. Într-adevăr, trebuie să se evidențieze că, astfel cum rezultă de la punctul 26 de mai sus, Comisia nu a făcut decât să constate în decizia atacată că politica tarifară a DPAG, care consta în oferirea de tarife inferioare tarifului unic, ducea la apariția unor costuri suplimentare nete care nu erau legate de îndeplinirea unui SIEG.

81 În plus, trebuie să se arate că, pe de o parte, la considerentul (74) al deciziei atacate, Comisia a constatat că „[n]u exist[a] niciun raport de cauză-efect între aceste costuri suplimentare nete [legate de politica de vânzare în pierdere] și obligațiile de serviciu public ale DPAG”, iar, pe de altă parte, la considerentul (73) al deciziei atacate, că „[s]e

dovede[a] că DPAG suporta costuri suplimentare nete dintre care o parte minimă nu se dator[a] îndeplinirii obligațiilor de [SIEG]”.

82 Trebuie să se indice, aşadar, că, astfel cum a confirmat de altfel și Comisia în înscrisurile depuse, pe de o parte, aceasta nu a constatat că informațiile care îi fuseseră furnizate de Republica Federală Germania, potrivit cărora sectorul coletelor din uşă în uşă constituia un SIEG, nu erau fondate și că, pe de altă parte, aceasta a recunoscut, cel puțin în mod implicit, că DPAG înregistrase deopotrivă, în afara costurilor suplimentare nete generate de politica sa de vânzare în pierdere, și costuri suplimentare nete care erau legate de îndeplinirea unui SIEG (denumite în continuare „costurile suplimentare nete necontestate”).

83 În al doilea rând, trebuie să se evidențieze că, pe de o parte, Comisia indică la considerentul (43) al deciziei atacate că Republica Federală Germania o informase că fusese obligată să suporte un număr „de 15 datorii contractate în trecut” care constituiau costuri suplimentare nete de SIEG și că, pe de altă parte, la nota de subsol 94 din decizia atacată, Comisia arată că „[i]n scrisoarea sa din 16 septembrie 1999 (p. 18), guvernul [german] numește «datorii contractate în trecut» costurile speciale suportate de către DPAG în comparație cu costurile obișnuite asumate de întreprinderile private în condiții normale de piață”, precizându-se că, „[p]otriviț informațiilor de care dispune guvernul federal, tocmai aceste sarcini speciale explică deficitul menționat în decizia de deschidere a procedurii în sectorul coletelor”. La considerentul (43) al deciziei atacate, Comisia enumeră cele 15 datorii contractate în trecut la care se referă Republica Federală Germania. În această privință, Comisia relevă în special, la considerentul (45) al deciziei atacate, că, „[p]otriviț autorităților germane, chiar dacă în opinia Comisiei totalitatea serviciilor [de transport de colete] furnizate prin intermediul acestei infrastructuri nu ar [put]ea să fie considerate a fi servicii de interes general, aceste datorii contractate în trecut trebuiau totuși să fie considerate a fi «costuri nerecuperabile» efectuate pentru servicii care erau în mod incontestabil

furnizate în interesul general, la data conceperii infrastructurii actuale, în anul 1990 [anexa 1 la scrisoarea guvernului federal din 21 iunie 2000]”.

84 Or, în această privință, este necesar să se constate că, astfel cum reiese de la punctele 41-52 din decizia de deschidere a procedurii, Republica Federală Germania a trimis Comisiei, la cererea acesteia, o listă precisă cuprinzând cele 15 datorii contractate în trecut pentru care, pe de o parte, a furnizat motivele pentru care, în opinia sa, respectivele sarcini constituiau costuri suplimentare nete legate de îndeplinirea unui SIEG, precum și o estimare a valorii pe care fiecare dintre aceste datorii le generase între anii 1990 și 1996 și, pe de altă parte, a indicat că valoarea totală a acestor datorii contractate în trecut care ar fi legate de îndeplinirea unui SIEG reprezenta 20 426 milioane DEM, mai exact un quantum net superior celui de 11 081 milioane DEM care corespunde transferurilor efectuate de DB-Telekom. În această privință, trebuie să se constate că, la punctul 72 din decizia de deschidere a procedurii, Comisia a indicat că, deși „[a]vea îndoieli cu privire la faptul că toate elementele de cost enumerate în acest context [puteau] în mod real să fie considerate a fi aferente acestui tip de [SIEG]”, cu toate acestea considera că „anumite elemente (cum ar fi, spre exemplu, livrările în ziua de sâmbătă) [puteau] în principiu constitui SIEG, în măsura în care [erau] definite și alocate în mod corespunzător”.

85 În al treilea rând, este necesar să se evidențieze că, pe de o parte, neexaminând și nepronunțându-se în decizia atacată asupra informațiilor furnizate de Republica Federală Germania, potrivit cărora costurile suplimentare nete necontestate erau legate de îndeplinirea unei misiuni de SIEG și, pe de altă parte, neverificând dacă valoarea acestor costuri suplimentare depășea quantumul transferurilor efectuate de DB-Telekom, Comisia a omis să verifice dacă valoarea totală a transferurilor efectuate de DB-Telekom era inferioară quantumului total al costurilor suplimentare nete de SIEG suportate, caz în care transferurile respective nu ar conferi niciun avantaj reclamantei.

86 În această privință, trebuie constatat că în decizia atacată Comisia nici nu indică și nici nu demonstrează că Republica Federală Germania sau reclamanta nu i-au transmis informațiile necesare pentru a se asigura că valoarea transferurilor efectuate de DB-Telekom nu depășea costurile suplimentare nete necontestate și, în plus, nici nu arată că, ținând cont de informațiile aflate la dispoziția sa, nu avusese altă opțiune decât aceea de a presupune că valoarea transferurilor efectuate de DB-Telekom depășea cuantumul acestor costuri suplimentare necontestate, astfel încât transferurile efectuate de DB-Telekom au conferit un avantaj reclamantei.

87 În plus, este necesar să se constate deopotrivă că nici în înscrisurile prezentate și nici în cadrul ședinței Comisia nu a oferit niciun motiv obiectiv care să justifice ipoteza că, luând în considerare informațiile care îi fuseseră furnizate de Republica Federală Germania, se afla în imposibilitatea de a efectua o astfel de examinare. Într-adevăr, în această privință, se impune a se constata că, în esență, Comisia se mărginește să explice că întinderea costurilor excepționale suportate de reclamantă făceau dificilă această analiză, dar nu și că Republica Federală Germania nu îi furnizase informația necesară în acest sens, astfel încât ea nu era în măsură să realizeze o astfel de analiză.

88 În lumina celor ce precedă, este necesar să se constate că, omițând să verifice dacă valoarea transferurilor efectuate de DB-Telekom depășea cuantumul acestor costuri suplimentare nete necontestate suportate de DPAG, Comisia nu a demonstrat în mod temeinic că transferurile efectuate de DB-Telekom conferiseră un avantaj reclamantei în sensul articolului 87 alineatul (1) CE.

89 Această concluzie nu ar putea fi infirmată de argumentele Comisiei care, în esență, urmăresc să arate că, pe de o parte, aceasta nu era obligată să demonstreze că valoarea costurilor suplimentare nete necontestate nu depășea transferurile efectuate de DB-Telekom și că, pe de altă parte, pentru a dovedi existența unui ajutor de stat în speță,

metoda la care a recurs era mai adecvată decât cea care consta în a calcula dacă DPAG primise o compensație excedentară.

90 Pentru început, referitor la argumentul Comisiei potrivit căruia instituția dispune de o marjă de apreciere în privința alegerii metodei celei mai adecvate pentru a demonstra existența unui ajutor de stat, este necesar a se aminti că, în principiu, calificarea unei măsuri drept ajutor de stat, care, potrivit dispozițiilor tratatului, revine atât Comisiei cât și instanței naționale, nu ar putea să justifice, în lipsa unor circumstanțe deosebite rezultând în principal din natura complexă a respectivei intervenții a statului, recunoașterea unei puteri de apreciere extinse a Comisiei. Într-adevăr, aprecierea relevanței cauzelor sau a obiectivelor intervențiilor statului se efectuează numai în cadrul examinării eventualei compatibilități a acestor măsuri cu piața comună, astfel cum se prevede la articolul 87 alineatul (3) CE (Hotărârea Ladbroke Racing/Comisia, punctul 55 de mai sus, punctul 52).

91 Cu toate acestea, este necesar deopotrivă să se evidențieze din acest punct de vedere că, deși Tribunalul a recunoscut Comisiei o anumită marjă de apreciere în privința adoptării celei mai adecvate metode pentru a se garanta că nu s-au acordat subvenții încrucișate în favoarea unor activități concurente (Hotărârea FFSA și alții/Comisia, punctul 55 de mai sus, punctul 187), nu este mai puțin adevărat că, potrivit celor dispuse în Hotărârea Altmark, punctul 57 de mai sus (punctul 87), Comisia nu poate califica drept ajutor de stat o serie de resurse de stat acordate în compensarea unor costuri suplimentare legate de îndeplinirea unui SIEG. Or, în speță, deoarece nu a examinat dacă respectivele transferuri depășeau valoarea totală a costurilor suplimentare necontestate, Comisia nu ar putea prezuma că, astfel cum reiese din analiza deciziei atacate de la punctul 78 de mai sus, respectivele transferuri îi conferiseră un avantaj, în condițiile în care chiar Republica Federală Germania furnizase Comisiei informații care făceau plauzibilă ipoteza că valoarea totală a transferurilor în cauză nu depășea cuantumul total al costurilor suplimentare nete necontestate.

92 În plus, în privința argumentului Comisiei potrivit căruia instituția nu era obligată să verifice dacă erau întemeiate plângerile formulate de BIEK și de UPS, prin care se susținea că DPAG finanța o politică de vânzare în pierdere prin intermediul resurselor publice, este necesar a se aminti că, în conformitate cu jurisprudența, Comisia este ținută, în interesul unei bune administrări a regulilor fundamentale din tratat referitoare la ajutoarele de stat, să procedeze la o examinare diligentă și imparțială a unei plângeri, ceea ce poate face necesară o examinare a elementelor care nu au fost invocate în mod expres de către reclamant (Hotărârea Curții din 2 aprilie 1998, Comisia/Sytraval și Brink's France, C-367/95 P, Rec., p. I-1719, punctul 62). Mai mult, Comisia este obligată să verifice existența unui avantaj real pentru beneficiarul unui ajutor. Astfel, în speță, dacă instituția avea obligația să efectueze o examinare diligentă și imparțială a plângerilor depuse de BIEK și de UPS, totuși aceasta nu înseamnă în niciun caz că, pe de o parte, instituția putea să ignore informațiile furnizate de Republica Federală Germania tinzând să demonstreze că reclamanta nu beneficiase de niciun avantaj prin intermediul resurselor publice și, pe de altă parte, că avea tot dreptul să conchidă că fusese acordat un ajutor de stat fără a verifica în prealabil dacă resursele publice pe care le primise DPAG îi conferiseră un avantaj.

93 În sfârșit, trebuie deopotrivă respinse argumentele Comisiei, precum și cele ale BIEK și ale UPS, potrivit cărora Comisia nu era obligată să verifice dacă totalul net al transferurilor efectuate de DB-Telekom depășea valoarea totală a costurilor suplimentare nete legate de îndeplinirea unui SIEG, suportate de reclamantă, în măsura în care condițiile stabilite de Curte în Hotărârile Ferring, punctul 55 de mai sus, și Altmark, punctul 57 de mai sus, nu erau îndeplinite în speță.

94 Într-adevăr, astfel cum s-a evidențiat la punctul 81 de mai sus, indicându-se că în decizia atacată Comisia s-a mărginit să constate că respectivele costuri suplimentare nete generate de politica de vânzare în pierdere a DPAG nu puteau face obiectul unei compensări, instituția în cauză nici nu a verificat și nici nu a demonstrat că reclamanta nu înregistrase alte costuri suplimentare nete legate de îndeplinirea unui SIEG, pentru

care putea pretinde o compensare prin intermediul totalității transferurilor efectuate de DB-Telekom în condițiile prevăzute de Hotărârea Altmark, punctul 57 de mai sus (punctele 89-95).

95 Or, în măsura în care Comisia nu a efectuat nicio examinare și nicio evaluare în acest sens, instanța comunitară nu se poate substitui Comisiei pentru a efectua în locul acesteia o examinare pe care aceasta nu a realizat-o nicicând și pentru a identifica concluziile la care ar fi ajuns instituția prin analiza sa (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 16 septembrie 2004, Valmont/Comisia, T-274/01, Rec., p. II-3145, punctul 136).

96 Din cele de mai sus rezultă că trebuie admis motivul invocat de reclamantă potrivit căruia Comisia a încălcat articolul 87 alineatul (1) CE atunci când a considerat că transferurile efectuate de DB-Telekom îi conferiseră un avantaj.

97 Cu toate acestea, Tribunalul apreciază, de asemenea, necesar să se examineze, cu titlu suplimentar, motivul reclamantei potrivit căruia, indiferent de aspectul dacă valoarea transferurilor efectuate de DB-Telekom depășea cuantumul costurilor suplimentare nete necontestate suportate de aceasta, în orice caz, Comisia ar fi concluzionat în mod greșit că transferurile în valoare de 11 081 milioane DEM efectuate de DB-Telekom ar fi permis DPAG, având în vedere pierderile înregistrate în perioada 1990-1995, să acopere costurile suplimentare nete generate de politica sa de vânzare în pierdere din perioada 1994-1999, în valoare de 1 118,7 milioane DEM.

98 În această privință, cu titlu prealabil, trebuie remarcat faptul că, în conformitate cu articolul 63 alineatul 1 din PostVerfG, Deutsche Bundespost era obligată să achite o serie de restituiri față de statul federal corespunzând perioadei 1990-1995, reprezentând un procent descrescător din veniturile sale curente. Deși părțile susțin opinii diferite cu privire la aspectul dacă aceste restituiri constituie sau nu costuri

suplimentare nete de SIEG, Comisia nu contestă faptul că aceste restituiri au fost efectuate de către întreprinderile rezultate în urma divizării Deutsche Bundespost și că, în acest context, reclamanta avea obligația de a achita o sumă în valoare de 11 481 milioane DEM în perioada 1990-1995.

99 Reclamanta susține că, în speță, Comisia a săvârșit o eroare vădită de apreciere considerând că transferurile în valoare de 11 481 milioane DEM efectuate de DB-Telekom între anii 1990 și 1995 i-au permis să acopere preținsele costuri suplimentare nete în valoare de 1 118,7 milioane de DEM pe care le-ar fi generat politica sa de vânzare în pierdere din perioada 1994-1999, cu toate că transferurile menționate au fost integral utilizate pentru a compensa pierderile din perioada 1990-1995, rezultate cu precădere din obligația de plată a restituirilor.

100 În replică, Comisia susține în esență că, în măsura în care reclamanta nu a făcut dovada că aceste costuri suplimentare nete legate de politica sa de vânzare în pierdere au fost finanțate prin resurse proprii, aceasta poate să prezume în mod valabil că transferurile efectuate de DB-Telekom i-au permis să finanțeze costurile suplimentare respective.

101 În această privință, trebuie menționat că părțile sunt de acord că, din punct de vedere contabil, orice resursă poate finanța orice cheltuieli. Or, din moment ce Comisia este datoare să demonstreze că anumite resurse publice au conferit un avantaj beneficiarului lor, astfel cum rezultă din Hotărârea Altmark, punctul 57 de mai sus (punctul 75), în această privință, este lipsită de importanță identificarea de către Comisie a scopului în au fost utilizate resursele publice acordate reclamantei.

102 Cu toate acestea, în măsura în care pentru Comisie, astfel cum rezultă de la punctul 78 de mai sus, demonstrarea existenței unui avantaj conferit DPAG prin intermediul resurselor publice este subordonată faptului că trebuia în mod obligatoriu să fie acoperite preținsele costuri suplimentare nete suportate de DPAG, legate de politica sa de vânzare în pierdere, până la concurența sumei de 1 118,7 milioane DEM, prin intermediul transferurilor efectuate de către DB-Telekom, este necesar a se analiza dacă, având în vedere pierderile DPAG din perioadele 1990-1994, respectiv 1990-1995, transferurile efectuate în cursul acestor perioade ar fi fost suficiente și pentru a acoperi costurile suplimentare nete înregistrate, legate de politica sa de vânzare în pierdere între anii 1994 și 1999.

103 Or, la considerentul (88) al deciziei atacate Comisia a indicat că preținsele costuri suplimentare nete înregistrate de DPAG și legate de politica sa de vânzare în pierdere ar fi avut următoarele valori:

Anii	1994	1995	1996	1997	1998	1999	Total 1994 -1999
Costuri suplimentare legate de vânzarea în pierdere (mil. DEM)	[conf.]	[conf.]	[conf.]	[conf.]	[conf.]	[conf.]	1 118,7

104 În plus, astfel cum rezultă din informațiile furnizate de către Republica Federală Germania, pe care Comisia nu le contestă, DPAG a înregistrat în perioadele cuprinse între anii 1990 și 1994, respectiv între anii 1990 și 1995, următoarele rezultate operaționale (mai puțin transferurile efectuate de DG-Telekom și restituirile plătite) și rezultate finale (inclusiv transferurile efectuate de DB-Telekom și restituirile plătite)

(Comunicarea Republicii Federale Germania din 31 ianuarie 2002 și anexa 11 A la Comunicarea Republicii Federale Germania din 10 martie 2000):

Anii	1990	1991	1992	1993	1994	Total 1990- 1994	1995	Total 1990- 1995
Sector rezervat	[conf.]	[conf.]	[conf.]	[conf.]	[conf.]	[conf.]	[conf.]	[conf.]
Sector colete	[conf.]	[conf.]	[conf.]	[conf.]	[conf.]	[conf.]	[conf.]	[conf.]
Sector ziare	[conf.]	[conf.]	[conf.]	[conf.]	[conf.]	[conf.]	[conf.]	[conf.]
Sold operațional	[conf.]	[conf.]	[conf.]	[conf.]	[conf.]	-4 331	[conf.]	-4 945
Transferuri efectuate de DB-Telekom	1 495	2 031	1 310	726	0	5 562	5 519	11 081
Restituiri	-1 651	-1 982	-2 100	-2 182	-2 190	-10 104	-1 314	-11 418
Sold transferuri/ Restituire						-4 552		-337
Rezultat final (mil. DEM)						-8 883		-5 282

105 În lumina tabelului de la punctul 104 de mai sus, în primul rând, trebuie subliniat faptul că, deși este adevărat că reclamanta a primit, din anul 1990 până în anul 1994, suma de 5 562 milioane DEM cu titlu de transferuri efectuate de către DB-Telekom și a înregistrat în 1994 costuri suplimentare legate de politica sa de vânzare în pierdere în valoare de [confidențial] milioane DEM (tabelul de la punctul 103 de mai sus), deficitul final pe care aceasta l-a înregistrat în perioada 1990-1994, luând în considerare toate

sectoarele de activitate, era de 8 883 milioane DEM. Acest deficit final pentru perioada 1990-1994 corespunde, în fapt, pierderilor operaționale ale DPAG în valoare de 4 331 milioane DEM, la care se adaugă plata restituirilor în valoare de 10 104 milioane DEM, care au fost parțial compensate prin intermediul transferurilor în valoare de 5 562 milioane DEM efectuate de DE-Telekom.

106 În aceste condiții, trebuie să se constate că acordarea transferurilor în valoare de 5 562 milioane DEM efectuate de către DB-Telekom între anii 1990 și 1994 nu îi permiteau reclamantei să acopere preținsele costuri suplimentare nete în valoare de 1 118,7 milioane DEM legate de politica sa de vânzare în pierdere din perioada 1994-1999, având în vedere pierderile operaționale suferite între anii 1990-1994 în valoare de 4 331 de milioane DEM, precum și restituirile în valoare de 10 104 milioane DEM pe care trebuia să le achite în această perioadă, volumul total al pierderilor fiind de 14 435 milioane DEM.

107 În continuare, în măsura în care reclamanta a primit transferurile efectuate de DB-Telekom până în anul 1995, trebuie totodată constatat faptul că, atunci când reclamanta a primit, din anul 1990 până în anul 1995, suma de 11 081 milioane DEM cu titlu de transferuri efectuate de către DB-Telekom, aceasta a înregistrat în perioada menționată un deficit final de 5 282 milioane DEM, luând în considerare toate sectoarele de activitate. Acest deficit final pentru perioada cuprinsă între 1990 și 1995 corespunde, în fapt, pierderilor operaționale suferite de DPAG în valoare de 4 945 milioane DEM, la care se adaugă plata restituirilor în valoare de 11 418 milioane DEM care au fost parțial compensate prin transferurile în valoare de 11 081 milioane DEM efectuate de DB-Telekom.

108 În aceste condiții, se impune a se constata că acordarea transferurilor în valoare de 11 081 milioane DEM efectuate de către DB-Telekom în perioada 1990-1995 nu permitea DPAG să acopere preținsele costuri suplimentare nete în valoare de

1 118,7 milioane de DEM legate de politica sa de vânzare în pierdere din perioada 1994-1999, având în vedere pierderile operaționale suferite anii 1990-1995 în valoare de 4 945 de milioane de DEM și restituirile în valoare de 11 418 milioane DEM pe care trebuia să le achite, volumul total al pierderilor fiind de 16 363 milioane DEM.

- 109 Așadar, trebuie constatat faptul că demonstrația Comisiei potrivit căreia reclamanta a beneficiat de un avantaj de 1 118,7 milioane DEM, în măsura în care fie și numai transferurile efectuate de DB-Telekom ar fi putut finanța preținsele costuri suplimentare generate de politica sa de vânzare în pierdere, este infirmată de concluzia că pierderile finale ale DPAG în perioada 1990-1994 sau în perioada 1990-1995 atinseseră valori atât de ridicate încât transferurile efectuate de DB-Telekom s-ar fi dovedit insuficiente pentru acoperirea preținsele costuri suplimentare nete generate de politica sa de vânzare în pierdere între anii 1994 și 1999.
- 110 Prin urmare, trebuie să se admită prezentul motiv al reclamantei.
- 111 Pe cale de consecință, decizia atacată trebuie anulată fără a fi necesar să se analizeze nici dacă prezentul motiv presupune că decizia atacată este de asemenea afectată de o lipsă de motivare în sensul articolului 253 CE (a se vedea punctul 58 de mai sus) și nici celelalte motive invocate de către reclamantă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 112 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a

căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor reclamantei.

113 Potrivit articolului 87 alineatul (4) primul paragraf din Regulamentul de procedură, statele membre și instituțiile care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Republica Federală Germania, care nu a depus memoriu în intervenție, suportă propriile cheltuieli de judecată în temeiul articolului 87 alineatul (4) primul paragraf din regulamentul.

114 În temeiul articolului 87 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul de procedură, Tribunalul poate dispune ca un intervenient, altul decât statele membre, statele părți la Acordul privind Spațiul Economic European, instituțiile și Autoritatea de Supraveghere a Asociației Europene a Liberului Schimb (AELS), să suporte propriile cheltuieli de judecată. Intervenientele BIEK și UPS suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia extinsă)

declară și hotărăște:

1) Anulează Decizia 2002/753/CE a Comisiei din 19 iunie 2002 privind măsurile adoptate de Republica Federală Germania în favoarea Deutsche Post AG.

- 2) **Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată și pe cele efectuate de Deutsche Post.**

- 3) **Republica Federală Germania, Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV (BIEK) și UPS Europe NV/SA suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Jaeger

Tiili

Azizi

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 1 iulie 2008.

Grefier

Președinte

E. Coulon

M. Jaeger